

ловѣческій животъ не ся мѣри съ число-то на години-тѣ, но съ количество-то на добри-тѣ и полезни-тѣ работи, кои-то всѣкой челоуѣкъ свършва въ този свѣтъ. Колко-то по-много добри и полезни работи е извършилъ единъ челоуѣкъ, толкова по-длъгъ животъ е живѣлъ. Отъ двама челоуѣци, една, да кажемъ, живѣлъ сто години, а другій двадесеть и пять, стогодишній челоуѣкъ може да е живѣлъ много по-късъ животъ отъ двадесеть и пять годишнія, спорѣдъ както ся употрѣблявали врѣмя-то си.

Да си прѣдположимъ че единъ челоуѣкъ отъ първа-та си година дори до стотна-та живѣеше вее отъ бащинія си трудъ, или отъ труда на други нѣкои пріятели. Той нищо не работеше. Спеше по 12 часове всѣко денонощіе и киснеше въ крѣчи-тѣ по 5—6 часове всѣкой день. За себе си нищо не спечали, на никого нищо не помогна, къмъ никого съчувствие и любовь не показа, народно чувство въ него не съществуваше. Кога-то такъвъ челоуѣкъ, ако можемъ да го наречемъ челоуѣкъ, остави земя-та, ще ли свѣтъ-тъ да усѣти нѣкоя загуба? Ще ли усѣти че нѣщо важно е излѣзло отъ него? Ще ли да пролива сълза за този си гостъ? Народа му ще жали ли за него? О, не! Свѣтъ-тъ ще ся радва, че ся освобождава отъ едно бесполезно животно, кое-то бѣше дошло само да ся наѣде и да си заминѣ. Такъвъ челоуѣкъ, колко-то за свѣта, не е живѣлъ нито една година. Той само дойде въ свѣта и си отиде, безъ да го забѣлѣжи нѣкой. Никой не ще го помни, освѣнъ ако е съ прѣзрение. Отъ негово-то дохождане свѣтъ-тъ нищо не ся е ползувалъ, нито нѣкъ той отъ свѣта. Той е билъ Нула въ свѣта, и не само нула, но, кое-то е по-лошо, той е билъ пятна и срамъ на челоуѣческій родъ.